

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Pr 143896 23 Pžp
Brčko, 03.03.2023. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sudija Amela Mustafić, uz učestvovanje Ljiljane Lukić kao zapisničara, u prekršajnom predmetu protiv okrivljenih M.D. iz S. i E.K. iz B., zbog prekršaja iz članova 4., 5. i 8. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 32/09 i 14/10), odlučujući o žalbi branioca okrivljenog M.D., Osmana Mulahalilović, advokata iz Brčkog i žalbi branioca okrivljenog E.K., Ibrahima Šadić, advokata iz Brčkog, podnesenim protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Pr 143896 21 Pr od 18.11.2022. godine, donio je dana 03.03.2023. godine, sljedeće

R J E Š E N J E

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branilaca okrivljenih M.D. i E.K. i rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Pr 143896 21 Pr od 18.11.2022. godine, potvrđuje.

Obrazloženje

Rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Pr 143896 21 Pr od 18.11.2022. godine, okrivljeni M.D. oglašen je odgovornim da je, radnjama opisanim pod tačkom 1. izreke tog rješenja, počinio prekršaj iz člana 5. kažnjiv po istom članu Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koji mu je utvrđena novčana kazna u iznosu od 500,00 KM i prekršaj iz člana 8. kažnjiv po istom članu pomenutog Zakona, za koji mu je utvrđena novčana kazna u iznosu od 500,00 KM, dok je okrivljeni E.K. oglašen odgovornim da je radnjama opisanim pod tačkom 2. izreke istog rješenja, počinio prekršaj iz člana 4. kažnjiv po istom članu Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koji mu je utvrđena novčana kazna u iznosu od 100,00 KM, te prekršaj iz člana 5. kažnjiv po istom članu navedenog Zakona, za koji mu je utvrđena novčana kazna u iznosu od 500,00 KM, pa je sud, primjenom navedenog zakonskog propisa i članova 11., 12. i 14. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 24/07, 6/12, 11/12, 29/16 i 6/22), okrivljenom M.D. izrekao jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 900,00 KM, a okrivljenom E.K. jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 550,00 KM, koju su okrivljeni dužni platiti u roku od 8 dana računajući od dana pravosnažnosti rješenja.

Na osnovu člana 9. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 188. stav 1. i članom 185. stav 2. tačka g) Zakona o

krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 34/13, 27/14, 3/19 i 16/20), okrivljeni su obavezani da plate troškove prekršajnog postupka u iznosu od po 100,00 KM, u roku od 8 dana računajući od dana pravosnažnosti rješenja.

Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno podnio branilac okrivljenog M.D., Osman Mulahalilović, advokat iz Brčkog (u daljem tekstu branilac okrivljenog M.D.), zbog „povrede krivičnog zakona član 298. stav 1. tačka b)“, s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, preinači prvostepeno rješenje, te obustavi prekršajni postupak protiv okrivljenog.

Takođe, protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno podnio i branilac okrivljenog E.K., Ibrahim Šadić, advokat iz Brčkog (u daljem tekstu branilac okrivljenog E.K.), zbog bitnih povreda prekršajnog postupka iz člana 69. stav 1. tačka g) Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 12., 53. stav 1., 52. stav 5 i članom 61. stav 1. tačke a) i k) istog Zakona, te zbog povrede materijalnog propisa o prekršajima iz člana 70. stav 1. tačke a), b) i d) Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, člana 3. stav 1. tačke a), b) i c), člana 4. i člana 5. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, člana 29. stav 1. tačka r) Zakona o upravi za indirektno oporezivanje („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 89/05) i članova 5. i 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, predlažući da ovaj sud žalbu uvaži, pobijano rješenje preinači tako što će donijeti rješenje kojim će preinačiti rješenje o prekršaju i obustaviti prekršajni postupak u smislu člana 75. stav 1. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ili da žalbu uvaži, prvostepeno rješenje ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na novu usmenu raspravu u smislu odredbe člana 76. stav 1. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Policija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ovlaštenu organ) u odgovoru na žalbe osporava osnovanost žalbenih navoda branilaca okrivljenih, navodeći da nakon izvršenog uvida i analize sadržaja pomenutih žalbi cijeni da su iste neosnovane, te predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbe odbije i potvrdi prvostepeno rješenje koje je donijeto na pravilan i zakonit način u skladu sa pozitivnim propisima.

Ovaj sud je ispitao prvostepeno rješenje u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci ovog rješenja, a iz slijedećih razloga:

Žalbe branilaca okrivljenih su neosnovane.

a) razlozi za odluku o žalbi branioca okrivljenog M.D.

Branilac okrivljenog M.D. u žalbi ističe da je okrivljeni već disciplinski kažnjen za isti događaj, rješenjem Ministarstva bezbjednosti Bosne i Hercegovine, Granična policija, Disciplinska komisija za policijske službenike, broj DP-14/22 od 30.05.2022. godine, odnosno, da su činjenični opis rješenja disciplinske komisije i pobijanog rješenja isti, zbog čega smatra da okrivljeni ne može ponovo „biti suđen i proglašen krivim po pobijanom rješenju“, a sve u skladu sa načelom „*ne bis in idem*“.

Međutim, kada su u pitanju disciplinski i prekršajni postupak, osnovna razlika između istih ogleda se prije svega u zaštićenom dobru i vrsti sankcija, što opravdava stanovište da u odnosu na disciplinski i prekršajni postupak u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni načela „*ne bis in idem*“. Ovo stoga što se disciplinskim postupkom štiti unutrašnji red neke organizacije (kao što je i granična policija) i disciplinska odgovornost predstavlja poseban oblik radnopravne odgovornosti predviđen za pojedine kategorije zaposlenika, dok nasuprot tome, prekršajni postupak za cilj ima zaštitu neke opšte društvene vrijednosti. Stoga, u situaciji kada se istom radnjom ostvare obilježja i disciplinskog i prekršajnog djela, kao što je slučaj sa radnjama koje je preduzeo okrivljeni M.D., onda nema mjesta primjeni načela „*ne bis in idem*“, već načela „paralelne (kumulativne) odgovornosti“, odnosno, za isto djelo (posljedicu) mogu biti vođeni i disciplinski i prekršajni postupak, te ni jedan od ovih vidova odgovornosti ne isključuje drugi, niti imaju uticaja jedan na drugog. Dakle, radi se o dva potpuno nezavisna postupka i o primjeni različitih propisa na isti životni događaj, zbog čega, suprotno navodima branioca okrivljenog M.D., u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni načela „*ne bis in idem*“.

U prilog pravilnosti ovakvog zaključka govori i praksa, odnosno, precedentno pravo Evropskog suda za ljudska prava (predmet A. i B. protiv Norveške, brojevi 24130/11 i 29758/11 od 15.11.2016. godine) prema kojoj, između ostalog, kombinacija sankcija izrečenih putem takozvanih „paralelnih postupaka“, to jeste, postojanje paralelnih postupaka putem kojih različita tijela nameću različite sankcije, a koji su jasno odvojeni u zakonu, nisu zabranjeni u smislu člana 4. Protokola broj 7. uz Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, kada god su takvi postupci usko povezani u naravi i u vremenu. S tim u vezi, valja ukazati na to da je odredbom člana 103. stav 2. Zakona o policijskim službenicima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 27/04, 63/04, 5/06, 58/06, 58/06, 15/08, 50/08, 63/08, 35/09, 7/12 i 42/18) propisano da krivična odgovornost za krivično djelo ne isključuje disciplinsku odgovornost policijskog službenika, ukoliko je počinjenje krivičnog djela takođe i povreda službene dužnosti. Pomenuta odredba eksplicitno ne propisuje odvojenost disciplinske i prekršajne odgovornosti, ali se i ovo pitanje rješava *mutatis mutandis* prema navedenoj zakonskoj odredbi, odnosno prekršajna odgovornost za prekršaj ne isključuje disciplinsku odgovornost policijskog službenika, ukoliko je počinjenje prekršaja takođe i povreda službene dužnosti. Slijedom svega prethodno navedenog, a uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja, naročito jasnu odvojenost postupaka u zakonu sa jedne strane, te njihovu usku povezanost u naravi i vremenu sa druge strane, ovaj sud nalazi opravdanim izricanje prekršajne i disciplinske sankcije u odvojenim postupcima okrivljenom M.D., prije svega zbog različite prirode, svrhe, odnosno ciljeva ovih postupaka i razlike u zaštićenom dobru, a potom i sveukupnosti radnji koje je kritične prilike preduzeo okrivljeni, zbog čega se u končanom ne može izvesti zaključak da će usljed izrečenih sankcija (prekršajne i disciplinske) okrivljeni M.D. snositi prekomjeren teret.

Iz sadržine žalbe koju je podnio branilac okrivljenog M.D. proizlazi da je ista izjavljena i zbog odluke o sankciji. S tim u vezi, branilac ističe da se iz platne liste za mjesec oktobar 2022. godine koja je dostavljena u prilogu žalbe može utvrditi da

okrivljeni, pored toga što plaća novčanu kaznu zbog izrečene disciplinske sankcije, ima obavezu i na ime alimentacije u iznosu od 700,00 KM mjesečno.

Preispitujući odluku o izrečenoj sankciji, u vezi istaknutog žalbenog prigovora branioca okrivljenog M.D., ovaj sud je zaključio da je prvostepeni sud u tom pogledu pravilno odlučio. Prilikom odlučivanja o vrsti sankcije koju će izreći okrivljenom M.D., sud je na osnovu člana 12. stav 2. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uzeo u obzir sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je našao na strani okrivljenog, pa je izvršio pravilan izbor vrste i visine kazne koju je izrekao. S tim u vezi, ovaj sud podsjeća da je prvostepeni sud okrivljenom za počinjene prekršaje utvrdio minimalne novčane kazne propisane članovima 5. i 8. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno, novčane kazne u iznosu od po 500,00 KM, a potom izrekao jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 900,00 KM. Imajući u vidu da je okrivljeni M.D., kao zaposlenik Granične policije Bosne i Hercegovine (koji u tom momentu nije bio radno angažovan), počinio prekršaje na javnom mjestu - međunarodnom graničnom prelazu, odnosno, narušio javni red i mir došavši u sukob sa zaposlenikom Uprave za indirektno oporezivanje Bosne i Hercegovine, koji je u tom momentu bio radno angažovan na međunarodnom graničnom prelazu, onda je prvostepeni sud, pored postojanja olakšavajuće okolnosti na strani okrivljenog u smislu da do sada nije prekršajno kažnjavan, navedene okolnosti pravilno cijenio kao otežavajuće i okrivljenom izrekao jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 900,00 KM. Po ocjeni ovog suda nije bilo uslova za izricanje druge vrste sankcije, eventualno uslovne osude, jer ista ne bi bila adekvatna ni težini počinjenih prekršaja i njihovim posljedicama, niti stepenu ugroženosti zaštićenog dobra, odnosno, javnog reda i mira koji je narušen, zbog čega će se upravo izrečenom jedinstvenom novčanom kaznom u iznosu od 900,00 KM postići svrha kažnjavanja, s obzirom da je ista srazmjerna težini počinjenih prekršaja i prekršajnoj odgovornosti okrivljenog. U konačnom, valja naglasiti da je branilac okrivljenog u žalbi naveo okolnosti koje smatra da sud nije cijenio kao olakšavajuće, odnosno, da su mu primanja opterećena izrečenom disciplinskom sankcijom i novčanom obavezom na ime alimentacije, međutim, navedenu okolnost branilac okrivljenog nije iznio na usmenom pretresu pred prvostepenim sudom, nego prvi put u žalbi, zbog čega ista ne može biti od uticaja na pravilnost odluke prvostepenog suda o izrečenoj jedinstvenoj novčanoj kazni.

b) razlozi za odluku o žalbi branioca okrivljenog E.K.

Tvrdnje koje je branilac okrivljenog E.K. naveo u žalbi vezane za navodne bitne povrede prekršajnog postupka, odnosno, povrede materijalnog propisa o prekršaju su neuvjerljive, neargumentovane i u potpunoj suprotnosti sa provedenim dokazima i, na osnovu istih, utvrđenog činjeničnog stanja. Prvostepeni sud je tokom dokaznog postupka izveo sve dokaze koji su predloženi, te izvršio uvid u dostavljenu materijalnu dokumentaciju. Nakon što su provedeni svi predloženi dokazi, a o čemu govori na trećoj strani pobijanog rješenja, prvostepeni sud je izvršio pažljivu ocjenu svih provedenih dokaza, cijeneći iste pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, te na osnovu takve ocjene dokaza došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje o prekršajnoj odgovornosti, između ostalog, okrivljenog E.K. kada su u pitanju prekršaji iz člana 4. i člana 5. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. O svemu navedenom prvostepeni

sud je dao uvjerljive razloge koji ukazuju na pravilnost i zakonitost odluke koju je donio i isključuje žalbeni prigovor na te okolnosti.

Iz prethodno navedenog za ovaj sud nije prihvatljiva argumentacija branioca okrivljenog E.K. da prvostepeni sud nije cijenio dokaze, naročito materijalnu dokumentaciju uloženu od strane branioca okrivljenog, zbog čega je po njegovom mišljenju ugroženo pravo na pravično suđenje.

Prije svega, kada je u pitanju dio materijalne dokumentacije iz koje proizilazi da je protiv okrivljenog M.D. vođen i okončan disciplinski postupak, kao što je već ranije navedeno, sa aspekta prekršajne odgovornosti, kako okrivljenog M.D., tako i okrivljenog E.K., ista je irelevantna, odnosno prvostepeni sud nije ni bio u obavezi da je posebno cijeni, budući da u ovom postupku sud odlučuje o prekršajnoj odgovornosti okrivljenih i to na osnovu izvedenih dokaza i utvrđenih činjenica u prekršajnom postupku, zbog čega sud nije na bilo koji način vezan za radnje koje su preduzete i odluku koja je donesena povodom disciplinske odgovornosti okrivljenog M.D.

Što se tiče materijalne dokumentacije iz koje proizilazi da se okrivljeni E.K. u više navrata obraćao Tužilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u cilju pribavljanja informacija, podnošenja prijave u svojstvu oštećenog, te podnošenja urgencija vezano za eventualno postupanje kada je u pitanju kritični događaj, prvostepeni sud je vezano za istu u obrazloženju pobijanog rješenja istakao da iz sadržaja akta Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 14.02.1-04.2-85584/21-643 od 02.12.2021. godine (koji je sadržinski saglasan dopisu Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 14.02.1-04.2-4766/22 od 20.01.2022. godine koji je kao dokaz uloženi od strane branioca okrivljenog) proizilazi da je o predmetnom događaju bio upoznat dežurni tužilac i da se izjasnio da neće provoditi istragu krivičnog djela laka tjelesna povreda, te naložio iniciranje drugog zakonom propisanog postupka, zbog čega je sud i zakazao nastavak usmenog pretresa u ovom postupku i pozvao radi saslušanja predložene svjedoke, a s tim u vezi, prvostepeni sud je naglasio da je Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine takođe zatražilo dostavljanje cjelokupnog spisa ovog predmeta na uvid molbom od 22.02.2022. godine radi postupanja po prijavi podnesenoj od strane okrivljenog E.K., međutim, spis predmeta je nakon što je prvostepeni sud udovoljio molbi vraćen već narednog dana.

Preostalu materijalnu dokumentaciju koja se odnosi na fotografije i video snimak koji je dostavljen i pregledan po prijedlogu branioca okrivljenog E.K., kako to proizilazi iz obrazloženja pobijanog rješenja, prvostepeni sud je cijenio prilikom utvrđivanja relevantnih činjenica vezanih za prekršajnu odgovornost okrivljenog E.K. (video snimak i fotografije sačinjene sa ovog video snimka), dok je fotografije koje je branilac okrivljenog uložio u cilju dokazivanja da se u konkretnom slučaju radi o međunarodnom graničnom prelazu na kome je kretanje ograničeno prvostepeni sud takođe cijenio, međutim, iste su irelevantne, budući da međunarodni granični prelaz predstavlja javno mjesto u smislu Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, o čemu prvostepeni sud govori na petoj strani obrazloženja pobijanog rješenja prilikom razmatranja ovog prigovora koji je tokom postupka istaknut od strane branioca okrivljenog E.K.

U konačnom, iskaze svjedoka M.T. i F.I. čije je saslušanje predloženo od strane branioca okrivljenog E.K., kao i iskaz samog okrivljenog, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijanog rješenja, prvostepeni sud je u relevantnom dijelu najprije interpretirao, a potom iste cijenio pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, nakon čega je na osnovu takve ocjene dokaza došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje o prekršajnoj odgovornosti, između ostalog, okrivljenog E.K.

S obzirom na sve prethodno navedeno, po ocjeni ovog suda, branilac okrivljenog E.K. neosnovano žalbom ukazuje da prvostepeni sud nije cijenio dokaze koji su od strane branioca okrivljenog predloženi i na usmenom pretresu provedeni, zbog čega u konkretnom slučaju nije došlo do povrede prava na pravično suđenje, odnosno, suprotno tvrdnjama branioca okrivljenog usljed ovakvog postupanja prvostepenog suda nije došlo do povrede prava okrivljenog propisanog članom 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Nadalje, neosnovano branilac okrivljenog E.K. u žalbi ističe da se iz izreke pobijanog rješenja ne može utvrditi da je okrivljeni fizički napadnut za vrijeme obavljanja službenih poslova carinika na međunarodnom graničnom prelazu Brčko. Ovo iz razloga što je u radnjama koje su opisane pod tačkom 1. izreke pobijanog rješenja navedeno da je E.K. kao carinik Uprave za indirektno oporezivanje regionalni centar Tuzla bio radno angažovan na međunarodnom graničnom prelazu Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, što je i relevantno u smislu jednog od prekršaja koji je okrivljenom M.D. stavljen na teret, odnosno, prekršaja iz odredbe člana 8. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Ometanje vršenja službenih poslova i zadataka). Sa druge strane, imajući u vidu prekršaje iz odredbe člana 4. (Drsko ponašanje) i člana 5. (Učestvovanje i izazivanje tuče) navedenog Zakona čije izvršenje je okrivljenom E.K. stavljeno na terete, prilikom opisivanja radnji pod tačkom 2. izreke pobijanog rješenja nije ni bilo nužno ponovo navoditi u kojem svojstvu je isti u tom momentu bio radno angažovan, budući da je navedena okolnost irelevantna sa aspekta njegove prekršajne odgovornosti za pomenute prekršaje.

U vezi sa prethodno navedenim, valja naglasiti da branilac okrivljenog E.K. neargumentovano insistira na tome da je okrivljeni u smislu odredbe člana 29. stav 1. tačka r) Zakona o upravi za indirektno oporezivanje imao pravo da upotrijebi opravdanu silu kada je to potrebno za izvršavanje njegovih službenih dužnosti, budući da se iz svih provedenih dokaza tokom prvostepenog postupka ne može izvesti zaključak da je okrivljeni kritične prilike preduzimaio bilo kakve radnje vezane za njegove službene dužnosti, ni prema okrivljenom M.D., niti prema bilo kojem drugom licu, već se suprotno navedenom (kako to u svom iskazu navodi i sam okrivljeni) kritične prilike okrivljeni nalazio na „jednom ostrvu pred vratima carinske kućice“ prije nego što će se na tom mjestu okrivljeni M.D. pojaviti i istom obratiti, zbog čega ovi navodi ne mogu biti uticaja na prekršajnu odgovornost okrivljenog E.K. kada su u pitanju prekršaji iz odredbe člana 4. i člana 5. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine čije izvršenje mu je zahtjevom za pokretanje prekršajnog postupka ovlaštenu organ stavio na teret. Iz istog razloga za ovaj sud nisu relevantni ni navodi branioca okrivljenog E.K. kojima on ukratko interpretira ono što se po njegovom mišljenju zapravo desilo kritične

prilike i s tim u vezi problematizuje navodnu pogrešnu pravnu kvalifikaciju kritičnog događaja.

Paušalni su navodi branioca okrivljenog E.K. da za ono što je zahtjevom za pokretanje prekršajnog postupka okrivljenom stavljeno na teret nema utemeljenja u dokazima, odnosno, da za određene radnje koje je prema činjeničnom opisu preduzeo okrivljeni uopšte nema dokaza. Prije svega pregledom video snimka koji je kao dokaz predložen od strane ovlaštenog organa, te potom dovodenjem u vezu istog sa iskazima svjedoka L.R. i I.P., ali i drugih materijalnih dokaza koji su provedeni tokom postupka, prvostepeni sud je na nesumnjiv način utvrdio činjenice iz zahtjeva za pokretanje prekršajnog postupka koje se odnose na radnje koje je kritične prilike preduzeo okrivljeni E.K., odnosno, utvrdio da su se u radnjama okrivljenog E.K. i to upućivanjem udarca prvo desnom nogom, potom i zatvorenom šakom desne ruke, a zatim i pljuvanjem okrivljenog M.D., ostvarila sva obilježja bića prekršaja iz člana 4. i člana 5. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. U prilog pravilnosti ovakvog činjeničnog utvrđenja govori i video snimak koji je na prijedlog branioca okrivljenog E.K. pregledan tokom postupka, zbog čega i po ocjeni ovog suda, sa pravom u obrazloženju pobijanog rješenja prvostepeni sud navodi da nije jasno zbog čega je branilac tokom postupka insistirao na detaljnoj analizi ovog dokaza, jer se iz istog sasvim jasno mogu uočiti radnje i postupci okrivljenog E.K. kojima je kritične prilike narušio javni red i mir. S obzirom na navedeno, za ovaj sud nisu prihvatljivi navodi branioca okrivljenog da ovlašten organ, na kome je bio teret dokazivanja u smislu odredbe člana 52. stav 5. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije uspio dokazati da je okrivljeni počinio prekršaje čije izvršenje mu je zahtjevom za pokretanje prekršajnog postupka stavljeno na teret.

Vežano za žalbene navode branioca okrivljenog E.K. kojima daje svoju analizu video snimka koji je na njegov prijedlog pregledan tokom prvostepenog postupka, a potom na osnovu takve analize zaključuje šta se po njegovom mišljenju desilo kritične prilike, odnosno, navode kojima daje svoju ocjenu sadržine pojedinih službenih zabilješki i dopisa Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, valja ukazati da je te navode branilac okrivljenog mogao isticati sa uspjehom samo tokom prvostepenog postupka, jer shodno odredbi člana 68. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine „pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“ nije propisano kao žalbeni osnov zbog kojeg se može izjaviti žalba protiv prvostepenog rješenja o prekršaju, zbog čega ni ovaj sud ne može tokom žalbenog postupka u tom dijelu ispitivati pravilnost prvostepenog rješenja. Iz istih razloga irelevantni su i navodi na osnovu kojih, nakon analize sadržine i ocjene gore pomenutih dokaza koji se odnose na službene zabilješke i dopise Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilac okrivljenog izvodi zaključak da bi u konkretnom slučaju važno pitanje mogla predstavljati eventualna primjena odredbe člana 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno, da bi iz navedenog razloga po njegovom mišljenju moglo doći do kršenja ljudskih prava garantovanih članom 5. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Branilac okrivljenog E.K. u žalbi izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja neosnovano istrajava na tome da međunarodni granični prelaz nije javno mjesto,

budući da je na istom kretanje lica ograničeno u skladu sa odredbom člana 19. Zakona o graničnoj kontroli Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 53/09, 54/10 i 47/14). Međutim, odredba člana 3. stav 1. tačka b) Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisuje da „javno mjesto“ jeste mjesto na koje je slobodan pristup pojedinačno neodređenim licima bez uslova ili pod određenim uslovima, kao što su: 1) ulica, trg, put, izletišta, pristaništa, čekaonica, ugostiteljska, trgovinska i zanatska radnja, sredstva i objekti javnog prevoza, sportski stadion, igralište, kino dvorana, pozorišna i koncertna dvorana i izložbena prostorija, poslovni objekt fizičkih i pravnih lica kada se u njima održavaju javne manifestacije, 2) zemljište ili prostorija gdje se održava javni skup, priredba, takmičenje i slično, 3) vanjski dio kuće i stana u stambenim zgradama ukoliko je dostupan vidiku sa javnog mjesta, jedino pod uslovom kada se u njemu ili iz njega muzikom, galamom i vikom narušava javni red i mir. Kako navedena zakonska odredba javna mjesta ne definiše metodom enumeracije, odnosno, isključivim nabranjem šta to predstavlja javno mjesto u smislu ovog Zakona, već nasuprot tome, primjerično nabranja šta bi to u smislu zakonske definicije između ostalog moglo predstavljati javno mjesto, te kako međunarodni granični prelaz Brčko distrikt Bosne i Hercegovine svakako predstavlja mjesto na koje je slobodan pristup pojedinačno neodređenim licima pod određenim uslovima, onda isti, i po ocjeni ovog suda, sa aspekta radnji koje su preduzeli okrivljeni kritične prilike svakako predstavlja javno mjestu u smislu odredbe člana 3. stav 1. tačka b) Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U konačnom, ovaj sud nije našao osnovanim ni žalbene navode branioca okrivljenog E.K. kojima ukazuje da se iz činjeničnog opisa jasno može zaključiti da je okrivljeni preduzeo inkriminisane radnje u nužnoj odbrani koja isključuje njegovu prekršajnu odgovornost. Naime, za primjenu krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 33/13, 27/14, 3/19 i 16/20), koji se na osnovu odredbe člana 9. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine primjenjuje u prekršajnom postupku, neophodno je da kumulativno budu ispunjeni uslovi koji se tiču dva osnovna elementa ovog osnova isključenja protivpravnosti, odnosno krivičnog djela, a u prekršajnom postupku, prekršaja, a ti elementi su napad, s tim što mora da se radi o istovremenom ili direktno predstojećem protivpravnom napadu i odbrana, pod uslovom da je nužna, istovremena i srazmjerna napadu. Kako je prvostepeni sud na osnovu svih provedenih dokaza, prije svega snimka video nadzora, a potom i drugih dokaza koji su saglasni sa istim, pravilno utvrdio da je okrivljeni M.D. prvi zadao udarac okrivljenom E.K. otvorenom šakom u predjelu glave, odnosno, prvi ga napao, ali kako je potom okrivljeni E.K. okrivljenom M.D. prvo zadao udarac desnom nogom dok je ovaj u odnosu na njega bio okrenut bočno, zatim ga lijevo rukom uhvatio za ruku a desnom rukom mu zadao udarac zatvorenom šakom u predjelu glave, dok se okrivljeni M.D. za sve to vrijeme povlačio, onda je jasno da ove dvije radnje koje su preduzeli okrivljeni M.D. i E.K. nisu srazmjerne, odnosno, da se ovakvo postupanje okrivljenog E.K. u konkretnom slučaju ne može smatrati branjenjem i da ne predstavlja nužnu odbranu, jer očigledno nije srazmjerno intenzitetu i opasnosti napada i nije bilo neophodno za njegovo odbijanje, pa kako za isključenje postojanja prekršaja po osnovu postupanja u nužnoj odbrani nije dovoljno samo da se radi o protivpravnom i neskrivljenom napadu, već i odbrana napadnutog mora biti

istovremena i srazmjerna napadu, ovaj sud nije mogao prihvatiti žalbenu tvrdnju branioca o postupanju okrivljenog E.K. u nužnoj odbrani.

Budući da je branilac okrivljenog E.K. podnio žalbu zbog povrede materijalnog propisa o prekršaju, ovaj sud je shodnom primjenom člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Prošireno dejstvo žalbe“), preispitao i odluku o sankciji koju je prvostepeni sud izrekao okrivljenom E.K. S tim u vezi, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud izvršio pravilan izbor vrste i visine prekršajne sankcije, s obzirom da je članom 4. Zakona o javnom redu i miru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za predmetni prekršaj za koji je okrivljeni oglašen odgovornim, propisana novčana kazna u rasponu od 100,00 do 500,00 KM, dok je članom 5. istog Zakona za predmetni prekršaj za koji je okrivljeni takođe oglašen odgovornim, propisana novčana kazna u rasponu od 500,00 do 1.500,00 KM. Dakle, sud je okrivljenom, uzimajući u obzir sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je našao na strani okrivljenog, prethodno utvrdio pojedinačne novčane kazne u minimalnim iznosima propisanim odredbom članova 4. i 5. pomenutog Zakona, odnosno u novčanim iznosima od 100,00 i 500,00 KM, a potom pravilnom primjenom odredbe člana 14. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izrekao jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 550,00 KM. Ova jedinstvena novčana kazna je i po uvjerenju ovog suda, srazmjerna težini počinjenih prekršaja, njihovim posljedicama i prekršajnoj odgovornosti okrivljenog i istom će se postići svrha kažnjavanja, kako na planu specijalne, tako i na planu generalne prevencije.

Kako je iz svega naprijed izloženog očigledno da nisu osnovani žalbeni navodi kojima branioci okrivljenih M.D. i E.K. pobijaju prvostepeno rješenje o prekršaju, to je ovaj sud na osnovu odredbe člana 74. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbe branilaca okrivljenih odbio kao neosnovane, a prvostepeno rješenje potvrdio, odnosno odlučio kao u izreci ovog rješenja.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

SUDIJA

Amela Mustafić